

mappanap

a nyakszirten nem csak nőknek vannak pihék, kérem, legyen olyan jó, hogy időben rendelkezésemre bocsátja az anyagot, nem, ne humorizáljon, pályázati határidő nyomaszt, tudom, mi az az excell, tisztában vagyok azzal, hogy preziben és nem ppt-ben fogom elkészíteni a beszámolót; a családi menüt is excellben állítom össze vasárnap éjjel, de ezt megtartom magamnak, a menüt is, túl sok benne az édesség; igen, lezárók mindenkit, adtam lehetőséget javításra is, az elektronikus napló is rendben van, csak a hűtőm romlott el, illetve a családé, de alapvetően én pakolom tele, meg ki is; miért pakoltam tele jancsikát elégtelennel, mert elégtelenre teljesített, ha juliska lenne, nem kérdezné meg senki; eljátszottam ma a gondolattal, hogy minden eddig csatolmányban beérkezett motivációs levelet továbbítok, olvassa más, vagy összekeverem az europassokat, válogassák ki az értékelések alapján; jó, összeállítom a tételeket is, de összekevertem tóth krisztina és czóbel minka felvezető mottóját, nagyon tetszik nekem így is, de az esélyekkel ne játszunk, hadd húzzon szabványosan az, akinek kell; pedegyből hogy lehet felmászni, tessék írni sokat, neem, nem novellát, a recenzióval sem lesz esélyes nagy ugrásokra, gyönyörködtessen és tanítson, legyen ars poeticája, pontenciálja, kompetenciája, emojikban ne legyen hiány, az indikátorokról se feledkezzen, tizenöt másodperc alatt száradó körömlakk jöhet számításba csak, minden pötyögés mellé dukál könyvlapozás is, sérül, aminek nem kellene, most jó a j billentyűm, nem fogom a jó helyett azt írni ó, különben is, ennyi idő után érthetne rólam, kiszámíthatóan írom a jókat és ókat; nem, nem fogom tekergetni a nyakszirten ülő pihéket, küldök titkos másolatot, továbbítom is, igen, az oszk sem tutibb, atyaég, hogy bámultam a levéltárban azt a cirkalmas írást, a levelezőlapokat, ne is kérdezze, nem rólam mintázták a reklámnót, aki fölött hullanak az emlékeztető cetlik, én soha nem egyszínűt választanék, minden téma más színűn, laptop felnyit, sárga-zöld emlékeztető, kistükrömben piros, tükrömtükröm, minka néni szobájában micsoda rá mával, kitöltöttem a kérdőívet, időben, igen, jöjjön, legyen szíves, pödörjön egyet vagy lökjön tovább egy másik mappába

Tű korallgyöngyökkel

Abban az időben szereztem a legszebb tárgyakat, például új kontyűket, teknőcpáncélból, korallgyöngyökkel. Siettem hozzád, igyekeztem olyan papírba csomagolni, ami kellő finomságról árulkodott, de semmi toladást nem akartam. Nem akartam több levelet sem írni, mint illik, de minden lapról új szavak, új sorok jutottak eszembe, így hát írtam és írtam, sorban, egyre sűrűbben, majd átlósan, néhol keresztbe, ha látszólag elfogyott a hely, akkor is kerestem oldalt, alul még egy keveset, hogy megírjam, milyen fát láttam vagy virágot, milyen újdonságot mesélhetnék el, ha itt lennél, milyen könyvet adnék a kezédbe, hogy egy-egy sort együtt olvassunk.

Ráéősen írtam, kerestem egy-egy kedves megszólítást, majd újabbat, szebbet, nem esett nehezemre a legillőbbet választani, álomszerű délelőttök voltak, egy-egy fuvallat jött csak, védve voltam, közel s távol semmi aggodalom. A legújabb szerzeményem egy rézkészlet, erről nem szoktam le, szebbnél szebb tárgyak vonzanak, rendezem őket sorba; egy asztalközépre helyezhető, ívelt talpú váza ez, a réz dörzsölésre szorul, érintetlen, a színek finoman egybemosódva az oldalfestésén.

Azon gondolkodom, hová tetted volna azt a másikat, ami ennek a kisebb párja, ha akkor oda tudom adni, de valami közbejött, lekésted a vonatot, vagy az állomásról nem jutottál el hozzám, összemosódik, néhol keresem a legillőbb megszólítást, de nem tudom összerendezni, tegnap volt-e már

hasonló. Egymás mellé helyezett elemek harmóniájától viszolygok azóta is, semmi szabály, mégis szépen ívelem, ami a mienk.

Hozzád illő lapokat keresek, egyik tetején virágnymat, de félredobom, inkább valami olyat, amelyet te küldtél, kicsit sárga, de lehet csak a szűrt fény teszi, írok valamit, írok valamit most is, leírom, hogy lehetetlen kibírni egyetlen szellőt is, hogy a vékony ujjaim beleremegnek, a türkiz kövek kocognak a karkötőmön, ahogy a mappatartón idegesen húzom a karom, hogy kitépem a tűt a hajamból, gyűródik a lap, mosódik minden, áthúzom a megszólítást, fellököm a vázát, némi rozsdas dörzs helyén, időben félredobok mindent, kiszámíthatatlan, ami következik, elfogyott a hely, egy szót sem írok keresztbe, nem írok sehova, nem viszi vonat, nem kell másolatot készítenem, megtarthatom mindet, megtarthatom, mióta széthullott minden, a földön szertegurult korallgyöngyöket nézek.

Suhai Pál

Csókkérés ősszel

A mi kedves Angelánknak

Vetve az ágy,
Sürget a vágy,
Angela, jöjj, gyere, élvezd.
Téged idéz
Mind e vitéz,
Élni akar, de ki él, veszt.
Én is ilyen
Holt-eleven
Lennék nélküled, Angyal –
Ámde veled
En-hitemet
Kedvem rontja haraggal.

Pincsi hajad,
Törzs derekad
Félsz lázad a vágyam
Visszakozó,
Vészt okozó
Csókba lehelni be lágyan.
Juhlegelő,
Dögtemető
Tested ölelni ígézve,
Kurva-ölön
Jobb, ha ölöm,
Mint szemedet megidézve.

Reppen a lomb,
Sárgul a domb,
Arra ha mennénk ketten,
Retten a szél
És lebeszél
Élni ma önfeledetten.
Itt valahol
Birka-akol
Búzét sejtí az orrom:
Csend, Kicsi, csend!
Így, ez a rend –
Menj haza, jobb neked otthon.